

תת"ע 3852/08/18 - עבד שימא נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 3852-08-18 מדינת ישראל נ' עבד שימא
תיק חיצוני: 14116633950

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקשים עבד שימא
נגד מדינת ישראל
משיבים
החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 10.10.18

כנגד המבקש הוגש ביום 12.8.18 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על ארבעה חודשים ועד שנה, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 10.10.18, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי 1,000 ש"ח.

בבקשה מיום 27.3.19 טען הנאשם, כי לא קיבל הזמנה לדיון ולא ידע על קיומו של הדיון.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי מועד הדיון שנקבע נשלח אל כתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים וחזר בציון "לא נדרש", ומדובר בהמצאה כדין, והמבקש לא סתר את חזקת המסירה; וכי המבקש כלל לא טען לעיוות דין; וכי העונש שהושת על המבקש הינו הקנס המקורי.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

בפתח הדברים יאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18].

עמוד 1

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)). בענייננו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי. לא רק שהמבקש לא הוכיח כי ההזמנה לדין לא הגיעה אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא שכאמור מסתבר כי לא דרש את דבר הדואר, ולפיכך אי קבלת הזימון לדיון נעוצה במחדלו. ראה גם רע"פ 2575/17 **רון גייאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017); רע"פ 8604/15 **חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015); ועפ"י (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018).

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראיתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**).

כאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

בענייננו, המבקש לא טען טענה כלשהי לעניין קיומו של עיוות דין; ואף העונש שהוטל עליו הינו הקנס המקורי בצידה של העבירה.

בנסיבות אלה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ט, 16 אפריל 2019, בהעדר
הצדדים.